

mindre det vinder de Herrers Sympathi; ellers gaar det ikke igjennem. Hvad have vi hørt for Motiver til den Hilsparagraf, som de Herrer ønske. De komme her og fortælle os, at naar en Soldat er fri for at hilse paa sin Overordnede, naar denne er civil, kan han risikere at blive straffet. Det have vi hørt baade fra det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Vertelsen) og fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen). Det er mærkelige Opstillinger, de der komme med. Der skal paalægges Soldaten en Pligt, som han straffes for, naar det ingen Pligt er. Det er i Soldatens Interesse, det sker, siger de Herrer. Ja, det maa de Herrer forstaa. Det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) har sagt os, at hvis Soldaten undlob at yde denne Hilspligt overfor en civilkladt Officer, kunde det hænde, at naar de kom i Tjenesten, saa var Officieren den Største, og hvorledes han vilde bruge sin Magt, maatte han om. Det nytter nu ikke at fordybe sig i alle disse Spørgsmaal, selv ikke i det, at man, som den ærede Ordfører har sagt, i denne Paragraf vil sætte et Stykke Tjenestereglement ind. Jeg gad vidst, om Love skulle laves efter Tjenestereglementer eller omvendt. Jeg havde troet det Sidste; men maaste er det en urigtig Opfattelse fra min Side. Jeg skal ikke fordybe mig deri, da der er sagt saa Meget om disse Spørgsmaal, langt, langt bedre, end jeg kunde sige det; men jeg skal kun sige, at naar de Herrer stadig komme og sige os: Saa beholde vi det Gamle, disse Antikvarier, som de grave op for os, saa er det fuldstændig urigtigt. Vi have jo hørt her fra det maritime Medlem (Paulsen), at de have Straffe, som de aldrig bruge, fordi de ere ubrugelige. Jeg venter mig ingen Hjælp fra den Side, hvorfra et Lovforslag om denne Sag er bebudet, fra Ministeriet; men jeg venter Hjælp fra en hel anden Kant, og det bebrejder jeg de Herrer, at de ingen Tro have dertil. Jeg kan forstaa, at de ingen Tro have til Demokratiet; men jeg kan ikke forstaa, at de ikke have Tro til, at vi kunne faae hele det danske Folk, fra Greven til Husmanden, paa vor Side. Den Tro, at vi skulde komme til at leve under saadanne Forhold, som fra alle Sider ere erklærede for uholdbare, tror jeg er et stygt Stykke? Nei, vi kunne virkelig komme fra disse Forhold og det inden kort Tid. Lad blot disse Vædringsforslag blive vedtagne, som vi opstille fra et demokratisk Standpunkt, lad os tage det Syn med ud i Livet, lad os drøfte det for den offentlige Bevidsthed i vore Blade og paa vore offentlige Møder! Jeg gad vidst, om der saa skulde være den Regjering, der kunde modstaa en saadan Opposition, selv om den stod sammen med en snever Kreds af Militære. Jeg er overbevist om, at der er en Magt i Staten, som ogsaa vil give os sin Tilslutning, og det er Kvinden. Hun vil staa paa vor Side, enten hun er i Hytten eller i Borgene,

eller hun staa som Moder, som Søster eller som Brud, og jeg gad vidst, om den Politiker endnu er til, der ikke har saa Meget af den politiske Samvittighed hjemme i sit Hus, at han vil komme til at tage en Smule Hensyn dertil. Jeg siger, at de Herrer, der ville kaldes Demokrater — og den ærede Ordfører har fundet sig foranlediget til at sige, at han endnu er Demokrat — overse, at det Demokrati tilhører en svunden Tid. Det er ikke det, der skal bære Fremtiden op. Vi have vor Ungdom, og den tilhører Fremtiden, men jeg siger, at det Demokrati, der nu vil lænke vort Fremtidshaab til Væien, er ikke Demokrater. Jeg kan godt forstaa, at de Herrer gjøre Fordring paa at være det. Jeg havde troet, at den ærede Ordførers bløde Hjerte — som jeg virkelig tror, han er i Besiddelse af — ikke vilde have givet ham Lov til at gaa med til dette; men det er jo, som jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, som en nødvendig Konsekvens, at det ærede Medlem gjør det, han nu gjør. Han skaffede os jo Hærløven, uden at han da tog denne Konsekvens med. Da skulde han have gjort det, da skulde han have skaffet os en Straffelov, saa kunde han have sagt: „Der er en Lovparagraf“; saa kunde han have dikteret en Straffelov, nu skal han trygle derom, og vi Andre kunne ikke gjøre Noget. Sagen bliver foregriben for Fremtiden. Det er det Værste. Jeg vil meget anbefale mine Standsfæller heri Thinget at stemme for de Vædringer, vi have opstillet (Th. Nielsen: Ogsaa Andre!) Ja, ogsaa Andre, det glæder mig, hvorfra saa Tilslutningen kommer. Ja, selv fra Høire have vi hørt, at disse Vædringsforslag have faaet Tilslutning. Saa har man udtalt den Førgt: Ja, saa blive vi ved det Gamle. Nei Tak! Det er dem, som intet Haab have til Fremtiden, der tro, at vi kunne vende tilbage til en Tid, der tilhører Urtiden; det er ikke dem, der have det lyse Haab til Fremtiden, som jeg nu har hentydet til, der kunne komme og fortælle os saadanne Ting. Det er en plat Umulighed at beholde den Straffelov, vi have, og hvis vi ville gribe Sagen an, som af mig antydet, skulle vi inden saa Lar faa en Straffelov, som vi kunne finde tidsvarende. Man har sagt, at denne Lov er tidsvarende. Jeg paastaar, at den ikke er det, og jeg vil derfor slutte med at bede ærede Medlemmer stemme for vore Vædringsforslag, selv om Loven saa skulde blive fortafet; jeg vil stemme imod Loven, hvis vore Vædringsforslag ikke blive vedtagne.

Chr. Jensen: Denne Sag er i det Hele saa godt udbatteret fra alle Sider, at det ikke for den Sags Skyld kunde falde mig ind at tage Ordet paa et saa sent Tidspunkt, naar ikke det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) havde givet baade mig og mine Standsfæller særlig Opfordring dertil. Det ærede Medlem begyndte sit Foredrag som sædvanlig paa